

I

Er waren drie verkenners. Twee mannen en een jongen. Ze gebruikten geen verrekijkers, maar telescopen. Dat had met de afstand te maken. Door de aard van het terrein bevonden ze zich zo'n anderhalve kilometer van hun doel. Dichterbij was geen dekking. Het was laag, licht geaccidenteerd terrein. Gras, stenen en zandbodem waren door de zon egaal lichtbruin verbrand. De dichtstbijzijnde plek waar je je veilig kon verstoppen was de brede geul waarin ze lagen: een kurkdroge bedding die een miljoen jaar geleden was uitgesleten in een ander klimaat met regen, varens en snelle rivieren.

De mannen lagen op hun buik in het stof met de eerste warmte van de zon op hun rug. Het jongetje scharrelde op zijn knieën rond om water uit de koelbox te pakken, op wakkere ratelslangen te letten en commentaar in een aantekenboekje te schrijven. Ze waren voor het eerste licht in een stoffige pick-up gearriveerd en hadden de lange omweg gekozen, dwars door het niemandsland vanuit het westen. Ze hadden een groezelig zeil over de truck gegooid en met haringen vastgezet. Ze waren naar de rand van de bedding gekropen om een plekje te zoeken, en toen de zon in het oosten achter het rode huis anderhalve kilometer verderop opkwam, hadden ze hun telescoop naar hun ogen gebracht. Het was nu vrijdag, hun vijfde achtereenvolgende ochtend en de gespreksstof was min of meer uitgeput.

'Tijd?' vroeg een van de mannen. Hij klonk nasaal, het gevolg van een oog open- en het andere dicht houden.

De jongen keek op zijn horloge.

'Tien voor zeven,' antwoordde hij.

'Het kan elk ogenblik zover zijn,' zei de man met de telescoop.

De jongen sloeg zijn notitieboekje open en bereidde zich voor op dezelfde aantekeningen die hij al vier keer had gemaakt.

'Keukenlicht aan,' zei de man.

De jongen schreef het op. *Tien voor zeven, keukenlicht aan.* De keuken was aan hun kant, aan de westzijde, verscholen voor het ochtendlicht, dus na zonsopgang bleef het er donker.

'Is ze alleen?' vroeg de jongen.

‘Er is niets veranderd,’ zei de tweede man, turend.

Dienstmeisje maakt ontbijt klaar, schreef de jongen. *Doelwit nog in bed*. De zon klom centimeter voor centimeter omhoog. Hij krikte zichzelf omhoog aan de hemel en liet de schaduwen slinken. Op de keukenvleugel van het rode huis stond een lange schoorsteen als de vinger op een zonnwijzer. De schaduw draaide en kromp, en de warmte op de schouders van de toeschouwers nam toe. Zeven uur ’s ochtends en het was al warm. Om acht uur zou het heet zijn. Om negen uur angstaanjagend. En ze zouden er de hele dag blijven, tot het donker was en ze ongezien weg konden glippen.

‘Slaapkamergordijnen gaan open,’ zei de tweede man. ‘Ze is op.’ De jongen schreef het op. *Zeven uur vier, slaapkamergordijnen open*.

‘Luister,’ zei nummer een.

Ze hoorden de bronpomp aanslaan. Op anderhalve kilometer was het een heel vaag geluid. Een zachte, mechanische tik en vervolgens een gelijkmatig laag gebrom.

‘Ze doucht,’ zei de man.

De jongen schreef het op. *Zeven uur zes, doelwit doucht*.

De mannen gaven hun ogen rust. Als ze douchte, gebeurde er toch niets. Dat kon niet anders. Ze lieten hun telescoop zakken en knipperden tegen de koperen zon. Na zes minuten ging de bronpomp uit. De stilte was luidruchtiger dan het geluid van de pomp daar net. De jongen schreef: *Zeven uur twaalf, doelwit uit de douche*. De mannen brachten hun telescoop weer naar hun ogen.

‘Ze kleedt zich aan, denk ik,’ zei nummer een.

De jongen giechelde. ‘Zie je haar dan bloot?’

De tweede man keek naar een plek zeven meter zuidelijker. De achterzijde van het huis, waar haar slaapkamerraam was, kon hij beter zien.

‘Je bent een walgelijk jongetje, wist je dat?’ zei hij.

De jongen schreef op: *Kwart over zeven, kleedt zich waarschijnlijk aan*. En daarna: *Twintig over zeven, waarschijnlijk beneden, aan het ontbijt*.

‘Ze gaat zo meteen weer naar boven om haar tanden te poetsen,’ zei hij.

De linkerman verplaatste zijn ellebogen.

‘Tuurlijk,’ zei hij. ‘Het is een echt dametje.’

‘Ze trekt de gordijnen weer dicht,’ zei de rechterman.

Dat deed iedereen ’s zomers in het westen van Texas, vooral als je een slaapkamer op het zuiden had, zoals deze. Anders sliep je de volgende nacht in een pizza-oven.

‘Opgelet,’ zei de man. ‘Tien tegen een dat ze nu naar de schuur gaat.’

Niemand nam de weddenschap aan, want tot nu toe had ze dat vier keer gedaan en verkenners verdienen nu eenmaal de kost met het vastleggen van patronen.

‘Keukendeur gaat open.’

De jongen schreef: *Drie voor halfacht, keukendeur gaat open.*

‘Daar komt ze.’

Ze kwam naar buiten in een blauw katoenen jurkje met blote schouders. Haar haar zat in een staart naar achteren. Het was nog nat van de douche.

‘Hoe noem je zo’n jurk?’ vroeg de jongen.

‘Een halterjurk,’ zei de linkerman.

Twee voor halfacht, komt naar buiten, blauwe halterjurk, gaat naar schuur, schreef de jongen.

Ze stak met kleine, aarzelende stappen het erf over vanwege de oneffen sporen in de hardgebakken aarde. Het was zo’n zeventig meter lopen. Ze sjarde de schuurdeur open en verdween in de duisternis.

De jongen schreef: *Een minuut voor halfacht, doelwit in schuur.*

‘Hoe warm is het?’ vroeg de linkerman.

‘Graad of vijfendertig,’ zei de jongen.

‘We krijgen gauw onweer. Kan niet anders, met deze hitte.’

‘Daar komt de bus,’ zei de rechterman.

Kilometers naar het zuiden was een stofwolk op de weg. Een voertuig dat zich langzaam maar zeker naar het noorden bewoog.

‘Ze komt weer terug,’ zei de rechterman.

Twee over halfacht, doelwit komt uit de schuur, schreef de jongen.

‘Dienstmeisje bij de achterdeur,’ zei de man.

Het doelwit bleef bij de keukendeur staan om een lunchtrommel-tje van het dienstmeisje aan te pakken. Het was van felblauw plastic en er stond een stripfiguur op de zijkant. Ze wachtte even. Haar huid was roze en klam van de warmte. Ze hurkte om haar sokken recht te trekken en liep vervolgens naar de poort, ging naar buiten en ging in de berm staan. De schoolbus nam gas terug, stopte en de deur ging open met een geluid dat de toeschouwers duidelijk boven het lichte gestamp van de draaiende motor uit hoorden. Het chroom van de leuning flitste even in de zon. De wolk uitlaatgas van de dieselmotor verplaatste zich langzaam in de warme, windstille lucht. Het doelwit hees haar lunchtrommel-tje op de bovenste tree, greep de glimmende leuning en klom erachteraan. De deur ging weer dicht en de toeschouwers zagen haar gele haar onder

langs de ramen dansen. Daarna zwol het geluid van de motor aan, hij schoot in de versnelling en de bus reed weg, gevolgd door een verse stofwolk.

Zeven uur zesendertig, doelwit in schoolbus, schreef de jongen op. De weg naar het noorden was kaarsrecht. Hij wendde zijn hoofd en keek de bus net zo lang na totdat de hitte aan de horizon hem liet vervloeien tot een trillende, gele luchtspiegeling. Daarna sloot hij zijn aantekenboekje en deed er een elastiekje omheen. Het dienstmeisje bij het rode huis ging weer naar binnen en deed de keukendeur achter zich dicht. Anderhalve kilometer verderop lieten de toeschouwers hun telescoop zakken en zetten hun kraag op om hun nek tegen de zon te beschermen.

Vrijdagmorgen, zeven uur zevenendertig.

Zeven uur achtendertig.

Om zeven uur negenendertig klom Jack Reacher bijna vijfhonderd kilometer naar het noordoosten uit het raam van zijn motelkamer. Eén minuut daarvoor had hij in de badkamer zijn tanden staan poetsen. Eén minuut eerder had hij de deur van zijn kamer opengedaan om te voelen hoe warm het buiten was. Hij had de deur open laten staan. De voorkant van de kast vlak bij de ingang was van spiegelglas. In de badkamer was een scheerspiegel aan een harmonica-arm, en door een stomtoevallig optisch verschijnsel zag hij daarin vier mannen uit een auto stappen en naar de motelreceptie lopen. Dat was puur geluk, maar iemand die zo waakzaam is als Jack Reacher, boft vaker dan Jan-in-de-sstraat.

De auto was een patrouillewagen van de politie. Er stond een schild op het portier, en vanwege het felle zonlicht en de dubbele weerspiegeling kon hij het goed lezen. Erboven stond 'City Police' en vervolgens was er een fraai medaillon in het midden met daaronder 'Lubbock, Texas'. Alle vier de mannen die uitstapten waren in uniform. Ze droegen een omvangrijke riem met een pistool, een radio, een knuppel en handboeien. Drie van hen had hij nog nooit gezien, maar nummer vier kwam hem bekend voor. De vierde was een lange zwaargewicht met kort blond gelhaar boven een vlezig, rossig gezicht. Vanmorgen was dat vlezige, rode gezicht gedeeltelijk aan het oog onttrokken door een glimmende aluminium spalk die netjes met leukoplast langs een gebroken neus was bevestigd. Zijn rechterhand was op soortgelijke wijze van een spalk voorzien en verbonden om een gebroken wijsvinger te beschermen.

De avond tevoren waren die twee verwondingen er nog niet geweest. En Reacher had toen geen idee dat de man een smeris was.

Hij zag eruit als de eerste de beste malloot in een café. Reacher was erheen gegaan omdat hij had gehoord dat ze goede muziek hadden, maar dat was niet zo, dus was hij een eindje van de band op een barkruk gaan zitten om naar het sportnet te kijken op een tv zonder geluid die hoog aan de muur zat. Het was druk en lawaaiig en hij zat ingeklemd tussen een vrouw aan zijn rechterhand en de enorme kerel met zijn borstelige haar links. De sport ging hem vervelen en hij draaide zich om voor een blik op het publiek. Toen hij zich omdraaide, zag hij hoe de man zat te eten.

Hij droeg een wit tanktopshirt en at kippenvleugels. De vleugels waren vet en de man had geen tafelmanieren. Kippenvet droop van zijn kin en vingers op zijn shirt. Er zat een donker, druppelvormig plekje midden tussen zijn borstspieren. Het plekje was bezig uit te groeien tot een indrukwekkende vlek. Maar de correcte café-etiquette verbiedt je naar zoiets te staren, en de man betrapte Reacher. 'Heb ik iets van je aan?' vroeg hij.

Het klonk zwaar en agressief, maar Reacher schonk er geen aandacht aan.

'Heb ik iets van je aan?' herhaalde de man.

Als ze zoiets één keer zeggen, was Reachers ervaring, hoefde er nog niets aan de hand te zijn. Maar als het wordt herhaald, dreigt er onweer. Basisprobleem is dat ze het uitblijven van een reactie als angst uitleggen. Dat ze aan de winnende hand zijn. Maar aan de andere kant laten ze je toch geen antwoord geven.

'Kijk je soms naar mij?' vroeg de man.

'Nee,' antwoordde Reacher.

'Laat ik het niet merken, *boy*,' zei de man.

De manier waarop hij 'boy' zei, gaf Reacher de indruk dat het misschien een voorman in een houtzagerij of katoenfabriek was. Of wat voor gespierd werk er in Lubbock dan ook werd gedaan. Een of andere traditionele nijverheid die van vader op zoon werd doorgegeven. Het woord 'politie' was bepaald niet bij hem opgekomen. Maar aan de andere kant was Texas betrekkelijk nieuw voor hem. 'Je kijkt maar ergens anders,' zei de man.

Reacher draaide zijn hoofd om en keek hem aan. Niet echt om de man te jennen. Alleen om hem op te nemen. Het leven is een onuitputtelijke bron van verrassingen, dus wist hij dat hij ooit zijn lichamelijke gelijke tegenover zich zou krijgen. Iemand om wie hij zich misschien zorgen moest maken. Maar hij keek en zag dat die dag nog niet gekomen was. Dus wendde hij met een glimlach zijn hoofd af.

Vervolgens gaf de man hem een por met zijn vinger.

‘Ik zei toch niet kijken,’ zei hij met een por.

Het was een dikke wijsvinger, onder het vet. Hij liet een duidelijke vetvlek op Reachers overhemd achter.

‘Niet doen,’ zei Reacher.

De man gaf hem weer een por.

‘En anders?’ zei hij. ‘Heb je d’r wat tegen?’

Reacher keek omlaag. Nu zaten er twee vetvlekken. De man gaf hem weer een por. Dat was drie keer porren, drie vetvlekken. Reacher klemde de kaken op elkaar. Wat konden hem nou drie vetvlekken op een overhemd schelen? Hij begon langzaam tot tien te tellen. Voordat hij bij acht was, gaf de man hem nog een por.

‘Ben je doof?’ vroeg Reacher. ‘Ik zei toch niet doen?’

‘Wil je er soms iets tegen doen?’

‘Nee,’ zei Reacher. ‘Echt niet. Ik wil alleen dat je daarmee ophoudt, anders niet.’

De man glimlachte. ‘Dan ben je een laf stuk stront.’

‘Maakt niet uit,’ zei Reacher. ‘Als je je handen maar thuishoudt.’

‘En anders? Wat ga je dan doen?’

Reacher begon opnieuw te tellen. *Acht, negen.*

‘Wil je dit soms buiten uitvechten?’ vroeg de man.

Tien.

‘Raak me nog een keer aan en dan weet je het,’ zei Reacher. ‘Ik heb je nu vier keer gewaarschuwd.’

De man wachtte even. En toen deed hij het natuurlijk weer.

Reacher greep de vinger halverwege zijn baan en brak hem op het eerste kootje. Hij vouwde hem gewoon omhoog alsof hij een deurknop omdraaide. En omdat hij geïrriteerd was, boog hij zich vervolgens naar voren en gaf de man een kopstoot vol in zijn gezicht. Het was een soepele, goed uitgevoerde manoeuvre, maar zo’n beetje op halve kracht. Iemand in coma stoten voor vier vetvlekken op een overhemd was nergens voor nodig. Hij bewoog zich een stukje opzij om de man de ruimte te geven om neer te gaan en stootte tegen de vrouw rechts van hem.

‘Neem me niet kwalijk, mevrouw,’ zei hij.

De vrouw knikte vaag. Ze was een tikje van haar stuk door het lawaai, concentreerde zich op haar glas en had geen idee wat er gebeurde. De grote man plofte zonder een kink te geven op de houten vloer en Reacher duwde hem met zijn schoenzool half op zijn zij. Daarna gaf hij een tikje onder zijn kin om zijn hoofd naar achteren te brengen om zijn luchtwegen vrij te maken. De herstelstand, noemen ziekenbroeders dat. Voorkomt dat je stikt als je buiten westen bent.

Daarna rekende hij af en liep hij naar zijn motel terug. Hij stond er verder niet bij stil tot hij voor zijn badkamerspiegel stond en de man buiten in een politie-uniform zag. Vervolgens dacht hij zo diep en snel mogelijk na.

De eerste seconde berekende hij weerkaatsingshoeken en vroeg hij zich af of de man hem ook kon zien. Het antwoord was ja natuurlijk, als hij de juiste kant op keek, wat nog niet het geval was. De volgende seconde was hij woest op zichzelf. Hij had de voor-tekens kunnen lezen. Die waren er wel degelijk geweest. Wie anders zou een man van zijn lichaamsbouw zo sarren dan iemand met een soort beschermde status? Met de een of andere ingebeelde onkwetsbaarheid? Hij had het moeten raden.

Dus wat nu? De man was een smeris op eigen terrein. En Reacher was een makkelijk te herkennen doelwit. Nog afgezien van alles, had hij nog steeds vier vevlekken op zijn overhemd en een verse blauwe plek op zijn voorhoofd. Er waren vast wel forensische deskundigen die de vorm ervan met 's mans neusbeentje in overeenstemming konden brengen.

Dus wat nu? Een boze smeris die op wraak uit was kon problemen geven. Een heleboel problemen. Een luidruchtige, openbare arrestatie natuurlijk, misschien een paar kogels in het wilde weg en vanzelfsprekend sport en spel van vier-tegen-een in een lege, afgezonderde cel op het politiebureau, waar je niets terug kon doen zonder je oorspronkelijke juridische probleem te vermenigvuldigen. Vervolgens allerlei lastige vragen omdat Reacher gewoontegetrouw geen legitimatie op zak had en verder helemaal niets behalve een tandenborstel en een paar duizend dollar in contanten in zijn broekzak. Dus zouden ze hem als een verdacht individu brandmerken. Hem zou bijna zeker mishandeling van een ambtenaar in functie ten laste worden gelegd. In Texas was dat waarschijnlijk een zwaar vergrijp. Er zouden allerlei getuigen uit het niets opduiken om te zweren dat het met boze opzet en totaal niet uitgelokt was. Hij kon zomaar worden veroordeeld en in de gevangenis belanden. Het kon hem best eens zeven tot tien jaar in de een of andere harde inrichting opleveren. Wat beslist niet boven aan zijn verlanglijstje stond. Dus discretie moest het winnen van manhaftigheid. Hij stak zijn tandenborstel in zijn zak, liep de kamer door en deed het raam open. Hij maakte de hor los en liet hem op de grond vallen. Klom naar buiten, deed het raam dicht, zette de hor weer in zijn lijst en stak een verlaten parkeerterrein naar de dichtstbijzijnde straat over. Hij sloeg rechtsaf en liep door tot hij schuilging achter een laag gebouw. Hij keek uit naar bussen, maar die waren er niet. Hij zocht

vergeefs naar een taxi. Dus stak hij zijn duim omhoog. Hij ging ervan uit dat hij tien minuten de tijd had om een lift te krijgen voordat ze klaar waren met de motels en de straten af gingen zoeken. Tien minuten, hooguit een kwartier.

En dat wilde zeggen dat hij het wel kon schudden. Het zou hem niet lukken. Het was 's ochtends negen minuten over halfacht en het was al rond de veertig graden. Een lift? Vergeet het maar. Met deze hitte zou geen enkele chauffeur zo gek zijn om zijn portier lang genoeg open te houden om in te kunnen stappen, laat staan eerst nog eens een lang gesprek over zijn bestemming te voeren. Dus zou het uitgesloten zijn dat hij er tijdig vandoor kon. Honderd procent uitgesloten. Hij begon over alternatieven na te denken, zo zeker was hij van zijn zaak. Maar hij bleek ernaast te zitten. Die hele dag zou een serie verrassingen blijken.

De moordenaars waren met zijn drieën, twee mannen en een vrouw. Ze waren beroeps uit een andere staat met een basis in Los Angeles, en je kon alleen via een tussenpersoon in Dallas en nog een tweede 'zekering' in Las Vegas met ze in contact komen. Ze deden dit werk al tien jaar en ze deden het vakbekwaam. Ze losten problemen in het hele zuidwesten van de vs op, overleefden het om hun honorarium op te strijken en het zo dikwijls te herhalen als er maar vraag naar was. Tien jaar, en nog nooit een schijn van moeilijkheden. Een goed team. Nauwgezet, creatief en perfectionistisch. Beter was er in hun merkwaardige wereldje niet te vinden. En ze waren ervoor geknipt. Ze waren saai, makkelijk te vergeten, blank en anoniem. Als je ze zo samen zag, leken ze wel het filiaalpersoneel van een firma in kopieerapparaten op weg naar een conferentie.

Niet dat ze ooit bij elkaar werden gezien, behalve door hun slachtoffers. Ze reisden apart. De ene altijd met de auto en de andere twee met het vliegtuig, en altijd via een andere route. De chauffeur was een van de mannen, omdat ze onzichtbaarheid hoog in het vaandel hadden, en een vrouw die in haar eentje lange afstanden achter het stuur aflegt net een tikje gedenkwaardiger is dan een man. Het was altijd een huurauto van de aankomsthal van LAX, want die had de drukste verhuurbalies ter wereld. Het was altijd een doorsneegezinsauto, een kleurloze niksauto. Het rijbewijs en de creditcard die ervoor werden gebruikt waren altijd echt en uitgegeven in een verre staat aan een niet-bestaande persoon. De chauffeur wachtte net zo lang buiten op de stoep tot er een vol vliegtuig was geland en zijn passagiers in de bagageclaim uit-

zwermden, zodat hij gewoon een van de honderden mensen was. Hij was klein, had donker haar en niets gedenkwaardigs. Hij had een dure lange jas, een reistas en een getergde uitdrukking op zijn gezicht, net als de rest.

Hij vervulde de formaliteiten aan de balie en ging met de bus naar het parkeerterrein van het verhuurbedrijf om de auto te zoeken die hem was toegewezen. Hij gooide zijn bagage in de kofferbak, wachtte voor de controle bij de uitgang en reed het felle licht in. Hij bracht veertig minuten door op de snelwegen en beschreef grote, doelloze cirkels om de hele agglomeratie om zich ervan te vergewissen dat hij niet werd gevolgd. Daarna dook hij West Hollywood in en stopte voor een afgesloten garage in een steegje achter een lingeriewinkel. Hij liet de motor draaien, maakte de garage deur open, en verwisselde zijn dure jas en reistas in de kofferbak voor twee grote valiezen van dik zwart nylon. De zwaarste van de twee bevatte de reden dat hij reed en nooit vloog. Daar zaten namelijk dingen in die je maar het beste uit de buurt van metaaldetectors op vliegvelden kon houden.

Hij sloot de garage weer af, reed over Santa Monica Boulevard in oostelijke richting, sloeg af naar het zuiden op de 101, en vervolgens weer oostwaarts op de 10. Hij draaide zich in zijn stoel ter voorbereiding op de rit van twee dagen, helemaal naar Texas. Hij was weliswaar geen roker, maar stak talrijke sigaretten op, die hij tussen zijn vingers hield om overal as te strooien: op de vloer, het dashboard en het stuur. Hij liet de sigaretten opbranden en drukte ze uit in de asbak. Op die manier zou het verhuurbedrijf de auto met grote zorg moeten zuigen en er luchtverser in sproeien, en de kunststof af moeten nemen met schoonmaakmiddel. Dat zou later elk spoor van hem, inclusief zijn vingerafdrukken, uitwissen. Man nummer twee was ook onderweg. Hij was groter, zwaarder gebouwd en blonder, maar hij had niets bijzonders over zich. Hij voegde zich in de spits aan het eind van de werkdag op LAX om een kaartje naar Atlanta te kopen. Daar aangekomen, verwisselde hij zijn portefeuille voor een van de vijf reserveportefeuilles in zijn reistas, en een totaal ander iemand boekte vervolgens een enkele reis Dallas-Fort Worth.

De vrouw vertrok een dag later. Dat was haar voorrecht omdat zij teamleider was. Ze liep tegen de middelbare leeftijd, had een middelgroot postuur en was blond noch donker. Ze had niets opvallends behalve dat ze mensen doodmaakte voor de kost. Ze zette haar auto op het terrein voor langparkeerders van LAX en dat leverde geen gevaar op, want de auto stond op naam van een baby

uit Pasadena die dertig jaar daarvoor aan de mazelen was overleden. Ze reed met de shuttle naar de terminal om met een vervalste MasterCard een vliegbiljet te kopen en met een echt New Yorks rijbewijs door de fotocontrole bij de gate te komen. Zij ging aan boord omstreeks het tijdstip waarop de chauffeur aan zijn tweede dag achter het stuur begon.

Toen hij op de eerste dag voor de tweede keer had getankt, maakte hij een omweg door de heuvels van New Mexico op zoek naar een rustige, stoffige berm waar hij in de koele, ijle lucht hurkte om de Californische nummerborden voor exemplaren van Arizona te verwisselen die hij uit de zwaarste valies had gehaald. Hij keerde via slingerweggetjes terug naar de snelweg, reed nog een uur door en sloeg vervolgens weer af op zoek naar een motel. Hij betaalde contant, gaf een adres in Tucson op en liet de receptionist zijn Arizona-kenteken op het registratieformulier invullen. Hij sliep zes uur met de airconditioning op een lage stand en ging weer vroeg op pad. Aan het eind van dag twee arriveerde hij op Dallas-Fort Worth om zijn auto op de langetermijnparkeerplaats van het vliegveld te stallen. Nam zijn valiezen mee en ging met de shuttle naar de vertrekhal. Daar daalde hij met de roltrap af naar AANKOMST en ging in de rij voor de Hertz balie staan. Hij koos Hertz omdat die Fords verhuurt en hij een Crown Victoria nodig had.

Hij vervulde de formaliteiten met een identiteit uit Illinois. Ging met de bus naar het Hertz parkeerterrein om zijn auto op te halen. Het was een saaie Crown Vic in staalblauw metallic dat je licht noch donker kon noemen. Die voldeed prima. Hij tilde zijn valiezen in de kofferbak en reed naar een motel bij het nieuwe honkbalstadion tussen Fort Worth en Dallas. Hij nam een kamer onder dezelfde naam uit Illinois, gebruikte een maaltijd en sliep een paar uur. Hij werd vroeg wakker en begroette zijn twee partners in de felle ochtendzon voor het motel, precies op het moment waarop Jack Reacher voor het eerst, ruim zeshonderd kilometer verderop in Lubbock, zijn duim opstak.

De tweede verrassing na de verschijning van de smeris was, dat hij binnen drie minuten een lift kreeg. Hij zweette nog niet eens. Zijn overhemd was nog droog. De derde verrassing was het feit dat de chauffeur die voor hem stopte een vrouw was. De vierde en allergrootste verrassing was de wending die hun gesprek vervolgens nam.

Hij had al een kleine vijftientig jaar gelift, in meer landen dan hij een-twee-drie kon opsommen, en drie minuten was zo'n beetje

de kortste pauze tussen het opsteken van zijn duim en instappen, die hij zich kon herinneren. Liften als middel om je te verplaatsen was aan het verdwijnen. Dat was een slotsom die gebaseerd was op een heleboel ervaring. Het beroepstransport liep tegen verzekeringsproblemen op en particulieren waren bang. Want hoe kon je nu weten wat voor psychopaat je aan boord nam? En Reacher had er nog een probleem bij, vooral op dat moment. Hij was geen keurig mannetje dat er netjes en niet-bedreigend uitzag. Hij was een zwaargebouwde reus van ruim een meter negentig en woog meer dan honderdtien kilo. Van dichtbij zag hij er doorgaans slordig en meestal ongeschoren en ongekamd uit. Mensen waren bang voor hem. Ze liepen in een boog om hem heen. En nu had hij ook nog een verse blauwe plek op zijn voorhoofd. Daarom keek hij op van die drie minuten.

En ook van die vrouwelijke chauffeur. Meestal is er sprake van een soort pikorde die op een soort onbewuste risicotaxatie is gebaseerd. Bovenaan staat het jonge meisje dat het makkelijkst een lift van een oudere man krijgt, want wat is daar nou bedreigend aan? Hoewel dat vandaag de dag ook steeds lastiger wordt omdat een zeker slag jonge meisjes is veranderd in oplichters die honderd dollar verlangen in ruil voor het intrekken van een nepaanklacht wegens ongewenste intimiteiten. En hoe dan ook: helemaal onderaan de lijst staat een grote, onverzorgde kerel die een lift van een keurige, slanke vrouw in een dure slee krijgt. Maar dat was wat er gebeurde. Binnen drie minuten nog wel.

Hij had zich in zuidwestelijke richting bij de reeks motels vandaan gerept, verbijsterd door de hitte die het hem moeilijk maakte om goed te zien in de scherpe schaduwen, met zijn linkerduim nadrukkelijk omhoog, toen ze naast hem stopte met het natte gesis van brede banden op heet wegdek. Het was een grote, witte auto en de zon op de motorkap was oogverblindend. Hij keerde zich zonder veel te zien naar de auto en ze liet het raampje aan de passagierskant zakken. Het was vrijdagochtend, twaalf minuten over hafacht.

‘Waar moet je heen?’ riep ze, alsof ze een taxichauffeur was en geen gewone burger.

‘Maakt niet uit,’ zei hij.

Hij kon zijn tong wel afbijten. Dat was dom, want geen specifieke bestemming hebben maakte het meestal nog erger. Dan verslijten ze je voor een doelloze zwerver, wat ze argwanend maakt, waarna ze bang worden dat ze je nooit meer kwijtraken. En dat je helemaal met ze mee naar huis wilt. Maar deze vrouw knikte alleen maar.

‘Oké,’ zei ze. ‘Ik moet voorbij Pecos zijn.’

Hij wachtte even, onthutst. Ze had haar hoofd omlaag en schuin en keek hem door het open raampje aan.

‘Geweldig,’ zei hij.

Hij stapte van de stoeprand, deed het portier open en schoof naast haar. Binnen was het ijskoud. De airconditioner loeide op hoog en de leren bekleding voelde aan als een ijsklomp. Hij trok het portier achter zich dicht en zij drukte op het knopje naast haar om het raampje dicht te doen.

‘Dank je wel,’ zei hij. ‘Je hebt geen idee hoezeer ik dit op prijs stel.’ Ze gaf geen antwoord. Wuifde zijn bedankje nonchalant af en keek over haar schouder naar de verkeersstroom achter zich. Mensen hebben allerlei redenen om lifters mee te nemen. Misschien hebben ze in hun jonge jaren zelf veel gelift en als ze een comfortabel leventje leiden, willen ze iets terugdoen. Een soort kringloop. Of misschien willen ze goeddoen. Of voelen ze zich eenzaam en zitten ze om een praatje verlegen.

Maar als deze vrouw om een praatje verlegen zat, had ze geen haast om een gesprek aan te knopen. Ze wachtte gewoon tot er een paar vrachtwagens langs gezwoegd waren en voegde zonder een woord te zeggen in. Reacher keek om zich heen. Het was een tweedeurs-Cadillac, maar zo lang als een slagschip en erg luxe. Misschien een paar jaar oud, maar brandschoon. Het leer had de tint van oude botten en de ramen de kleur van een lege Franse wijnfles. Op de achterbank lag een handtasje en een kleine aktetas. Het handtasje was onopvallend zwart, misschien wel van kunststof. De aktetas was van verweerd leer, van het soort dat er al oud uitziet als je het koopt. Hij was opengeritst en er zaten een heleboel opgevouwen paperven in gepropt, zoals je weleens in een advocatenkantoor ziet. ‘Je kunt die stoel wel naar achteren zetten als je wilt,’ zei de vrouw. ‘Kun je je benen kwijt.’

‘Graag,’ zei hij.

Op het portier vond hij knoppen in de vorm van stoelkussens. Hij speelde er even mee en een geruisloos mechanisme schoof hem naar achteren en de rugleuning ook. Daarna liet hij de zitting dalen om zich van buiten af minder opvallend te maken. Het mechanisme zoemde. Net een tandartsstoel.

‘Dat lijkt me beter,’ zei ze. ‘Comfortabeler.’

Haar eigen stoel was dicht tegen het stuur geschoven omdat ze klein van stuk was. Hij ging zo verzitten dat hij haar kon bekijken zonder op staren te worden betrapt. Ze was klein en slank, had een donkere huid en tere botten. In alle opzichten klein. Ongeveer vijf-

enveertig kilo, jaar of dertig. Golvend, lang zwart haar, donkere ogen, witte tandjes achter een nerveus glimlachje. Mexicaanse, waarschijnlijk. Maar niet het soort Mexicaanse dat de Rio Grande over zwemt op zoek naar een beter bestaan. De voorouders van deze dame hadden al honderden jaren betere tijden gekend. Dat was nogal duidelijk. Het zat in haar genen. Ze zag eruit alsof ze van Azteekse koninklijken bloede was. Ze droeg een eenvoudige, katoenen jurk met een licht patroon. Weinig stof, maar hij zag er duur uit. Mouwloos en een zoom boven de knie. Haar armen en benen waren donker en glad, alsof ze waren opgewreven.

‘Dus waar moet je naartoe?’ vroeg ze.

Toen zweeg ze en haar glimlach werd breder. ‘Nee, dat heb ik al gevraagd. Je leek me niet erg doelbewust.’

Ze had een zuiver Amerikaans accent, misschien zelfs meer westelijk dan zuidelijk. Ze stuurde met twee handen en hij zag ringen aan haar vingers. Er was een smalle trouwring bij en een platina geval met een grote diamant.

‘Maakt niet uit,’ zei Reacher. ‘Waar ik uitkom, daar wil ik heen.’

Ze zweeg een poosje en glimlachte weer. ‘Ben je ergens voor op de loop? Heb ik een gevaarlijke vluchteling opgepikt?’

De glimlach betekende dat het geen serieuze vraag was, maar hij vond dat het dat misschien wel moest zijn. Zo vergezocht was het onder de gegeven omstandigheden niet. Ze had een risico genomen. Het soort risico dat de dood van de kunst van het liften als middel van transport was.

‘Ik ben op een ontdekkingsreis,’ zei hij.

‘In Texas? Dat hebben ze al ontdekt.’

‘Als toerist,’ zei hij.

‘Maar je lijkt niet erg op een toerist. De toeristen die wij krijgen dragen polyester trainingspakken en komen met de bus.’

Ze glimlachte weer toen ze dat zei. Ze zag er goed uit als ze lachte. Ze zag er zelfverzekerd en beheerst uit, verfijnd en elegant. Een elegante Mexicaanse in een dure jurk, die gewend was te converseren. Met een Cadillac. Hij was zich opeens bewust van zijn beknopte antwoorden, zijn haar, zijn stoppels, het overhemd met de vetvlekken en zijn gekreukte kakibroek. En van de blauwe plek op zijn voorhoofd.

‘Woon je hier in de buurt?’ vroeg hij, omdat zij het over ‘de toeristen die wij krijgen’ had gehad en hij het gevoel had dat hij iets moest zeggen.

‘Ik woon ten zuiden van Pecos,’ zei ze. ‘Dat is zo’n vijfhonderd kilometer hiervandaan. Ik heb al gezegd dat ik daarheen ga.’

‘Nooit geweest,’ zei hij.

Ze zweeg weer en wachtte voor een stoplicht. Trok weer op over een brede kruising en bleef op de rechterrijstrook. Hij zag hoe haar dij bewoog toen ze gas gaf. Ze had haar onderlip tussen haar tanden. Haar ogen toegeknepen. Ze was nerveus, maar had het onder controle.

‘En, heb je Lubbock ontdekt?’ vroeg ze.

‘Ik heb het standbeeld van Buddy Holly gezien.’

Hij zag dat ze een blik op de radio wierp alsof ze dacht: hij houdt van muziek, misschien moet ik hem aanzetten.

‘Hou je van Buddy Holly?’ vroeg ze.

‘Niet echt,’ zei Reacher. ‘Te tam naar mijn smaak.’

Ze knikte naar het stuur. ‘Vind ik ook. Ik vind Ritchie Valens beter. Die kwam ook uit Lubbock.’

Hij knikte op zijn beurt. ‘Die heb ik in de Walk of Fame gezien.’

‘Hoe lang ben je in Lubbock geweest?’

‘Een dag.’

‘En nu reis je weer door.’

‘Dat is de bedoeling.’

‘Maakt je niet uit waarheen,’ zei ze.

‘Dat is de bedoeling,’ herhaalde hij.

Ze verlieten de bebouwde kom. Er stond een metalen bordje aan een paaltje op de stoep. Hij glimlachte. GEMEENTEPOLITIE, had er op het schild op de politieauto gestaan. Hij keek over zijn schouder en zag het gevaar achter zich wijken.

De twee mannen zaten voor in de Crown Victoria. De lange blonde had het stuur van de kleine donkere overgenomen om hem een adempauze te geven. De vrouw zat achterin. Ze verlieten het parkeerterrein en kwamen op snelheid op de I-20 in westelijke richting, de kant op van Fort Worth. Dallas lieten ze achter zich. Niemand zei iets. Stilstaan bij het gigantische binnenland van Texas was beklemmend. De vrouw had ter voorbereiding van deze opdracht een gids gelezen waarin stond dat de staat zeven procent van de oppervlakte van Amerika beslaat en groter is dan de meeste Europese landen. Dat zei haar niets. Iedereen kende de standaardleuter dat Texas zo vreselijk groot is. Maar er stond ook in dat de afstand van grens tot grens groter is dan de afstand van New York naar Chicago. Die informatie maakte wel enige indruk. En het benadrukte nog eens waarom ze zo’n lange rit voor de boeg hadden, alleen maar om van de ene nietszeggende binnenlandse lokatie naar de andere te komen.

Maar de auto was stil, koel en comfortabel. Je kon je er net zo goed in ontspannen als in elke willekeurige motelkamer. Er viel tenslotte wat tijd te doden.

De vrouw nam gas terug en maakte een flauwe bocht naar rechts, richting New Mexico, en ruim anderhalve kilometer verder sloeg ze linksaf, de kant van het oude Mexico op. Haar jurk had een plooi in het midden, alsof ze hem gisteren ook had gedragen. Ze had een subtiel parfum dat zich mengde met de ijskoude lucht uit de openingen in het dashboard.

‘Dus is Pecos de moeite waard?’ vroeg Reacher om de stilte te verbreken.

‘Pecos,’ zei ze.

‘O ja, Pecos.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik vind het er wel prettig,’ zei ze.

‘Het is voornamelijk Mexicaans, dus voel ik me er thuis.’

Haar rechterhand spande zich om het stuur. Hij zag de pezen onder haar huid bewegen.

‘Hou je van Mexicaanse mensen?’ vroeg ze.

Hij haalde ook zijn schouders op. ‘Net zoveel als van andere mensen, waarschijnlijk.’

‘Hou je niet van mensen?’

‘Het hangt ervan af.’

‘Hou je van kanteloep?’

‘Net zoveel als van ander fruit.’

‘In Pecos kweken ze de zoetste kanteloep van heel Texas,’ zei ze.

‘En daarom van de hele wereld, vinden ze. In juli is er ook een rodeo, maar die van dit jaar heb je al gemist. En even ten noorden van Pecos is Loving Country. Heb je ooit van Loving Country gehoord?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik ben hier nog nooit geweest.’

‘Dat is het dunst bevolkte deel van de Verenigde Staten,’ zei ze.

‘Nou ja, afgezien van sommige delen van Alaska, waarschijnlijk. Maar het is ook het rijkste, per hoofd van de bevolking. Er wonen honderdtien mensen, maar er zijn vierhonderd-twintig actieve olieconcessies.’

Hij knikte. ‘Dan kun je me in Pecos afzetten. Lijkt me een te gekke plek.’

‘Het was het echte wilde westen,’ zei ze. ‘Lang geleden natuurlijk. De Texas and Pacific Railroad had er een station neergezet. Dus wemelde het er van de kroegen. Het was er vroeger niet pluis. Het was niet alleen een stadje maar ook een woord, een werkwoord.’